

[Albrechtsen]

Vælgerne, der den 27. februar skal afgøre, om Danmark skal godkende EF-pakken, har inden da krav på at vide, om pakken vil blive sammenkoblet med en ændring af EF-Ministerrådets forretningsorden eller ej. Det ville være uanstændigt at lade et sådant vigtigt element i de samlede bestræbelser for at styrke EF-organerne ude af helheden og derpå vedtage det efter en eventuel godkendelse af pakken. Sagen er belyst i Politiken den 7. februar 1986.

Derfor må regeringen nu meddele de øvrige lande, at forretningsordenen, uanset hvordan det går med EF-pakken, ikke vil blive ændret. Dette faktum må de øvrige lande så tage til efterretning. Vil de ikke det, må vælgerne i Danmark derpå have at vide, at der kan forventes en langvarig strid om denne forretningsorden, og at resultatet kan blive negativt for Danmark, hvilket vil gøre de nye traktatbestemmelser endnu farligere, fordi kombinationen af flertalsafstemninger og den nye forretningsorden vil sætte små genstridige lande under et vældigt pres.

Resultatet af forslaget til ændring af forretningsordenen, som det hollandske formandskab bliver ved med at presse på med, vil først og fremmest være, at Kommissionen eller et flertal i Rådet vil få ret til at fremtvinge afstemninger. Så længe der gælder enstemmighed i Rådet, vil denne ændring ikke i sig selv være så farlig, men ved overgang til flertalsafgørelser på nye områder vil et flertal i samspil med Kommissionen hurtigere kunne fremtvinge afgørelser, hvor Danmark skal fremskaffe 23 stemmer, hvoraf Danmark selv har de tre, for at kunne stoppe beslutningen.

Og forinden kan det samme flertal lige have hindret, at Danmark fik stoppet et ændringsforslag fra Kommission og Parlament. En kombination af ændringsforslagsproceduren, der ikke giver Danmark mulighed for at hindre forringelser af direktivforslag, og den nye forretningsorden i forbindelse med flertalsafstemninger vil således kunne føre til, at Danmark gang på gang, hvis Danmark er genstridigt, simpelt hen får kniven for struben.

Albrechtsen (VS):

Netop på baggrund af, at vi nu har fået klarlagt, at de nye regler om flertalsafstem-

ninger i kombination med Parlamentets og Kommissionens øgede muligheder for at få lavet ændringsforslag imod Danmarks vilje og i kombination med det faktum, at vi ikke kan forvente at kunne anvende vetoretten på de nye områder, er det en særdeles farlig sag, at man vil ændre den forretningsorden, som er gældende i Ministerrådet, for det vil jo betyde, at Danmark ikke længere kan forhale afstemningerne. Det vil sige, at ændringsforslag og endelige forslag vil kunne tromles igennem i voldsomt tempo og Danmark blive kulet ned i den endelige afstemning, fordi der ikke kan samles de nødvendige 23 stemmer.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Nej, jeg vil bestemt ikke garantere, at det er udelukket i fremtiden, at Ministerrådets forretningsorden ændres. Praktiske og rationelle forbedringer i forretningsordenen vil da nu som før interessere Danmark. Vi skal vel ikke bare for princippet skyld være reaktionære. Det er jo ikke noget nyt, at der kan være drøftelser om Rådets forretningsorden. Folketingets markedsudvalg modtog i øvrigt den 3. oktober 1985 en redegørelse herfor. Det er jo den danske linje, at vi ønsker klarhed over procedurerne, og vi har sympati for, at hvis de store lande søger at undgå en afstemning, fordi de har en national interesse at varetage, skal de ikke i al uendelighed kunne udskyde beslutningen. Så ser vi helle- re, at de tvinges frem på banen, således at de anvender Luxembourgforligets bestemmelser og bruger vetoretten direkte. Kommer der drøftelser om ændringer af denne art, vil vi naturligvis tage forslagene med hjem, og så vil vi drøfte dem med folketingets partier i markedsudvalget.

Albrechtsen (VS)

Ja, det er jo et klart svar, statsministeren har givet. Det var det klare svar, som befolkningen har krav på at kende, inden der tages stilling til pakken, nemlig det klare svar, at regeringen er indstillet på at acceptere ændringer af forretningsordenen. Og så vil jeg gerne spørge statsministeren, om han ikke er enig i, at når man, som statsministeren udtrykker det, laver regler, der fremtvinger hurtigere afstemninger og altså tvinger landene frem på banen med deres eventuelle prote-